

ВСТУП

Зовсім не секрет, що з давніх-давен романтика і фентезі йшли пліч-о-пліч одне з одним.

Варто лише подумати про легендарне кохання Персея до Андромеди. Чи Артура до Гвіневри, не кажучи вже про її роман із Ланселотом. І справді, багато середньовічних романів описують пригоди лицаря, коли той намагається здобути руку коханої, вирушаючи на пошуки — часто перемагаючи чудовиськ, як-от дракони чи велетні.

Віднедавна широко вживається термін «роментезі», який поєднує в собі ці два жанри. Попри те, що термін цей використовувався в *Urban Dictionary* ще у 2008 році, ніхто не може заперечити вибуху таких творів у 2023-2024 роках, коли такі авторки, як Сара Дж. Маас («Двір шипів і троянд») та Ребекка Ярос («Четверте Крило»), очолили списки.

Отже, після редагування фентезійних антологій «Прокляті», «Wonderland», «Двічі прокляті» і «The Other Side of Never» для *Titan Books* заглиблення в цей вимір здалося природним розвитком подій.

З цією метою ми зібрали найкращих і найяскравіших авторок на сьогодні з єдиним прагненням: поділитися їхніми особистими поглядами на фентезійну романтику. І, о боже, ми були просто вражені результатами!

У цій книзі ви знайдете дуже різні версії історії про панянку в біді. Наприклад, Келлі Армстронг (роман «A Rip Through Time») представляє нам «Жертвоприношення Діви». А Мелісса Марр (серія «Wicked Lovely») торкається

готичних мотивів у своїй оповіді про фентезійні стосунки, які розпочинаються не так, як ви того очікуєте.

Дракон направді з'являється у внеску авторки «Wendy Darling» Е. К. Вайз, але знову ж таки, це дещо більше, ніж здається на перший погляд, а Келлі Ендрю («I am made of death») знаходить час, аби продемонструвати нам особливі здібності, які можуть перенести вас куди завгодно.

У «Королівській відьмі» Таша Сурі («The Oleander Sword») досліджує складнощі шлюбів за домовленістю, Ганна Ніколь Мерер («Помічниця лиходія») розмірковує про те, що значить бути хорошою людиною — в цьому світі чи в чарівному, а Оліві Блейк («Januaries») доводить, що збудувати довіру в коханні, хтивості й фентезійному світі буває непросто.

Авторка «The Undercutting of Rosie and Adam» Меран Баннен дарує нам історію про удачу — хорошу і погану — волю й передбачення, де ключем є кохання. Водночас Еліза Чан («Fathomfolk») надихнулася знаменитою легендою, щоб написати свою глибоко зворушливу історію, А. Д. Слаттер («The Crimson Road») пише водночас про живих і про мертвих.

І нарешті, Каміла Коул («This Ends in Embers») розповідає нам історію про суперництво на чарівному острові, який з'являється лише раз на століття... А Кетрін Арден («The Warm Hands of Ghosts») застерігає нас від пошуку кохання у відлуннях минулого.

Ми можемо чесно сказати, що отримали неймовірне задоволення від роботи над цією збіркою і щиро сподіваємося, що ви також закохаєтеся у ці пригоди. Насолоджуйтеся!

*Марі О'Реган і Пол Кейн
Жовтень 2024*

ЦАП-ВІДБУВАЙЛО

ОЛІВІ БЛЕЙК

Істина живе десь поміж відданістю і нерозважливістю, просто посередині між жагою і доблестю. Однак не кажіть цього зараз Меру, а то він помре.

Мера, загалом раціональну істоту, вочевидь настільки дестабілізувало раптове повернення леді Ліларі Барції, графині Сетайнської, у його життя, що йому вдалося досягти не лише цілковитої зневаги до свого покликання, а й до нікчемного питання життя та/чи здоров'я. Навіщо, зрештою, ризикувати всім, над чим Мер так тяжко працював (і справді, різноманітні приниження, що він їх зазнав через глибокий особистий компроміс, яким є його віддана служба Моромазо, герцогу Гонджайну; з яким, до речі, зараз заручена *леді Ліларі Барція*, що робить усе ще більш прикрим), якщо він міг би прожити довге життя, не обтяжене катастрофами, поганою славою чи лихом? Єдиним правдоподібним висновком, який можна виснувати з миттєвого рішення Мера втрутитися у викрадення ЛЕДІ ЛІЛАРІ БАРЦІЇ (!), є його бажання – вочевидь його *глибоке прагнення* – отримати можливість зробити щось настільки безнадійне і безглузде, аж це зруйнує його на все життя.

Може, це щось клінічне? Безумство чи щось на кшталт того? Може, він просто стомився обслуговувати незаконно отримані імперіалістичні багатства Моромазо, його боягузливий спосіб життя, нескінченний цикл необачних вчинків, вирішення яких незмінно стає завданням Мера? Мерові *нудно*, в цьому проблема? Сутність його роботи як імператорського писаря (який незабаром буде висвячений Арамісманським Братством, якщо, звісно, Моромазо дотримається свого слова) дуже методична, аж до притуплення думок. Аби Мер міг виконувати свою роботу, він повинен знайти дуже тиху кімнату, таку тиху, що в радіусі щонайменше п'ятнадцяти метрів не може існувати нічого вартого уваги, і повинен думати ні про що інше, окрім як про свою роботу. Жодних блукань у своїх спогадах про те, якою Леді ЛіЛарі бАрЦія (не можна і далі так продовжувати; коли він знав її, ще до магічного прозріння, яким стало імалійське імперське правління, вона була просто Ліларі, не леді, не Барція, заледве навіть «Сетайнською») була колись. Ефективність писарської магії прямо залежить від ясності мети, тобто такої цілеспрямованості, аж людина забуває дихати. Виживання не завжди є безумовним. Направду це заледве необхідність. Писарі постійно падають без духу.

Не те щоб він сказав це Ліларі. Натомість навіть після того, як Мер приходить і крізь позіхання уловлює сичання небезпеки з вітальні, приховане появою слуги для накладання нічних заклять; навіть після того, як він якомога ретельніше очищує свої думки від темряви прихованого коридору і пише імалійське слово, що означає «вибух» на витку пергаменту; навіть після того, як посилає закляття в кімнату, що призводить до дуже гучного вибуху, значних матеріальних збитків, мертвого зловмисника і дуже приголомшеної Ліларі – яка каже лише: «Мер?», – заледве чутним хрипом, який духовно нагадує внутрішнє відлун-

стати гідним охоронцем, коли вони їдуть якомога далі від цього безладу до її сподіваної безпеки, в мандрівці, що триває решту темних годин ночі.

* * *

Мер так глибоко загруз у своїй брехні, що навіть не припускає, що Ліларі теж може брехати. Що вона і робить. У цьому й проблема імперської етики, про що б грайливо зауважила Ліларі, якби тільки Мер спитав. Однак натомість думки її волали МММEEEEEEEEPPPP! Ніби всі ті янголи, в яких так неймовірно вірив її мертвий чоловік, спустилися згори з особистим благословенням. Можливість повернути час назад, спробувати все виправити.

Але це не те. Цього не може бути і не буде. Бо для Ліларі правда в цьому рівнянні не має жодного значення. Єдиний спосіб виплутатися з того безладу, який вона влаштувала, — це чоловік, якого, можливо, можна було б видати за Дометіко, і єдиним варіантом є Мер.

Іронічно, що ніякого Дометіко взагалі не було б, якби не Мер. Мер — маяк, Мер — промінчик світла у темному минулому Ліларі. Хіба не сміхота?

Хай там як, вони відволіклися. Зараз, напружено їдучи крізь ніч, Мер вдає свою спроможність, Ліларі вдає невинність, а разом вони вдають, що не помічають близькості своїх сердець — її відчувається в його грудях. Його — у неї в хребті.

* * *

Ще трохи сумної, негідної правди: Мер не вміє користуватися мечем, ножом чи кулаками. Теоретично дехто бодай із дрібною схильністю до магії міг би робити те, що може Мер, якщо це, звісно, дозволено — чи так сказав би Мер, адже скромність була однією з основних доктрин

Арамісманського Братства. Братство робить дуже великий акцент на служінні. Принципи братерства: вірність (жодна імперія без неї б не вижила), служіння і чистота. В обмін на піднесення до вищого рівня людства Братство функціонально є чаклунами. Мер може записувати, звісно, він прославлений писар. Але Орден Арамісман здатен на справжню магію, для якої не потрібна тиха кімната і належне зволоження, і хай там як, йому немає заради чого тут лишатися.

Чи бодай не було дотепер.

Ні, і досі немає. Ліларі виходить заміж за його роботодавця, а Мер і досі Мер, що б не трапилося сьогодні.

Мер розмірковує про все це (чи, радше, намагається не розмірковувати про це), коли вони з Ліларі нарешті зупиняються у передсвітанковій свіжості. Зараз туман огортає галасливий порт Сетайн, як називають його імалійці. Ерісто є (був) ланцюгом островів, порти яких роблять його таким цінним — вартим того, аби викидати на нього гроші чи помирати за нього, залежно від того, в кого ви питаєте.

Коли Мер уголос запитує, чому вони з Ліларі прийшли шукати прихистку в Сетайні, а не в маєтку Ліларі, він отримує миттєву відповідь:

— Мій чоловік має сина від першого шлюбу. — Ліларі говорить без жодних почуттів. Вона навіть не дивиться на нього. Натомість вона гладить коня, немов він єдиний представник чоловічого роду, який має в собі хоч дрібку співчуття.

Ах. Ну звісно, Ліларі треба вийти заміж за огидного боса Мера (бережіть його боги і таке інше). Її чоловік помер, і тепер вона не має нічого. Вона не могла б успадкувати землю чи гроші, навіть якби її чоловік і додумався їх відкласти. Отже, їй потрібно, щоб один чоловік поговорив з іншим чоловіком та запропонував йому значну суму,

або ж таку значну, як того можна очікувати, коли йдеться про жінку, вдову та ще й ерісто'а, а все це може сильно вплинути на ціну.

Звідси виникає друге запитання. Мер кашляє, невиразно формує слова:

— Поясни... гм... викрадення.

Ліларі повертається до Мера з виглядом, сповненим похмурої втіхи.

— Думаєш, я не варта того, щоб мене викрадати?

— Я цього не казав, — говорить Мер. Смиренно, по-ідіотськи. — Я просто мав на думці...

— Ні, скажи це прямо, будь ласка, — наполягає вона. Її краса — шалена потойбічність, миттєвий крах того, що є або ж може бути реальним. Її очі, темні, як ніч, спалахують грізною люттю. — Я не варта грошей, то нащо комусь завдавати собі клопоту моїм викраденням? Це ти хотів сказати?

Мер хоче зіщулитися й померти, про це й говорити не варто.

— Я прошу, — чітко каже він, — вибачення. Я лише мав на думці...

— Я думаю, нам обом відомо, що ти мав на думці, — відрубє Ліларі та зневажливо відходить.

* * *

Ще більше сумної, дріб'язкової правди: Ліларі зовсім не ображена. Питання абсолютно логічне. Воно не *лестить*, але вона не може звинувачувати чоловіка, якого веде на смерть, за те, що ставить під сумнів речі, коли вони не мають сенсу. Ніщо з цього не має сенсу! Вона і досі не розуміє, нащо Мер взагалі запропонував захищати її. Не те щоб важливо було, які він має причини, адже в основі його невтішного припущення він має рацію: він їй потрібен.

Навіть якби вона не планувала підставляти його, присутність чоловіка – навіть якщо той чоловік – Мер (що зовсім не означає, що Мер будь-яким чином *не мужній*). Мер має одну з тих імалійських борід, як і у Моромазо, от тільки Мерова – густа, мужня і неслухняна, а довге волосся, таке модне на континенті, на Мері, немов гладенька північ при коренях та недбалий, не самозакоханий вузол на потилиці – що необов’язково *звучить* сексуально, тож вам просто доведеться повірити, що Ліларі бачить у ньому всілякі плотські пристрасті (боже, щойно відпускаєте їх, як ці жалюгідні одкровення просто вихлюпуються назовні!), але Мер також... очевидно писар.

Тобто Мер вважає, що йому дещо зійде з рук, однак цього абсолютно точно не станеться. Однак Ліларі має власні таємниці, тож, ну знаєте. Трошки правди, трошки брехні.

Наприклад, викрадення. Це не було викрадення як таке.

Гаразд, послухайте. Ви ж знаєте Аделіона – намісника колишнього Ерісто, що тепер є просто частиною Імалії. Всі знають, що намісник Аделіон водночас ревно побожний і достобіса корумпований, що є звичайною іронією, хоча й неприємною. Хай там як, Аделіон відповідає за збір податків і, звісно ж, збирає трохи вершечку. Він негідник, він жорстокий (все стало незмірно гірше, відколи його дружину, гм, убили – за переказом, вона стала жертвою піратів Дометіко, беззаконних покидьків, які заповнили нові імалійські порти й торгові шляхи) і він має шпигунів усюди на території того, що колись було країною, а тепер – дика земля під його опікою.

Аделіон має одного шпигуна, Касалку, який, так вже сталося, з’ясував дещо кепське про Ліларі, таємницю, яку намагався використати проти неї, аби отримати те, що можна було б назвати хабарем за його мовчання, аж доки

його не підірвав Мер. Тепер загроза Касалки зникла, проте це, мабуть, набагато гірше. Адже наступний після Касалки – Аделіон, а це... дуже погано для Ліларі.

Зараз їй потрібен Дометіко, а Мер ним не є. Але він тут, а це вже непогано.

– Мер. Попередження. – Різько зупиняється Ліларі. – Це місце... Воно не надто прихильне до чужинців. – І вже точно не до чужинців, які вдягаються за імалійською модою та мають зачіски імалійських аристократів. Вона не розуміє, як чи коли це сталося, особливо зважаючи на те, як Мер колись пишався бути саме тим, ким є. Хай там як. – Мені потрібно, щоб ти мені підіграв, добре? Не став запитань.

Мер дивиться на неї, типу, ну гара-а-азд.

– Усе буде добре, якщо будеш робити, що кажу, – говорить Ліларі, поки вони готуються увійти до брудної таверни із зачиненими вікнами та явними ознаками того, що всередині може бути не все гаразд. Отже, ще одна брехня! Але хто їх рахує. Бодай частина тієї брехні правдива – поки що все буде добре. Вона довіряє Нікано Аско, навіть попри те, що він наказує своїм лакеям представити по три леза до горла кожного з них, щойно вони з Мером проходять крізь двері.

* * *

– Ну, ну, ну, – говорить людина, якої Мер не впізнає, аж доки вони не заходять у тьмяне ранкове світло, яке хаотично просочується крізь погано забиті вікна таверни. А потім поступово на нього опускається усвідомлення. Нікано Аско, якого розшукують за незаконне проникнення, тяжке пограбування, крадіжку зі зломом, напад на імалійських офіцерів і підпал. Він значно привабливіший, ніж на його плакатах із розшуку, не те щоб це мало значення для Мера. Вони, безумовно, мають *менше* значення, ніж

реальність того, що Мер може спливти кров'ю від необережного ковтка.

— Леді Ліларі Барція.

(Мер трохи чудується тому, що Нікано Аско, здається, не має жодних проблем із тим, аби вимовити її повне ім'я без шаленого внутрішнього удушення.)

— Нікано, — каже Ліларі. Її, здається, не хвилюють притиснуті до їхніх ший ножі, можливо, це тому, що вона вже пережила один замах на своє життя протягом попередньої доби. Мер міркує, що йому, либонь, варто чимдуж постаратися звикнути до небезпеки, адже вона, здається, є невіддільною частиною наслідків його дій. — Мені потрібна послуга.

Вона немов муркоче; Мер впізнає у її голосі кокетство так, як астролог би розповідав про зірки. Думки про те, що всього кілька годин тому вона цим же тоном розмовляла з Моромазо, по інший бік дверей кабінету, в якому наодинці сидів Мер, намагаючись не відчувати почуттів та займаючись купою своїх замовлених заклинань, здаються дивними. (Більшу частину працівників будинку Моромазо було замінено одноразовими заклинаннями. Насправді це означало, що роботу цю успадкував Мер. Авжеж, це інша робота. Він ніколи не начищав антикварну імалійську камінну решітку і, мабуть, ніколи не муситиме, дякуючи своєму благодійнику. Проте йому доводиться записувати слово «прибирати» імалійською з тисячу разів за ніч. Чи доводилося, аж доки він опинився тут, із Ліларі, на лезі ножа.)

Сумнозвісний злочинець Нікано Аско починає повільно обходити навколо них, у цьому Мер впізнає виснажливу гру, в яку грає ще й Моромазо. Біда смертельної небезпеки в тому, що з часом ви до неї звикаєте, а це звільняє простір для інших речей, як-от роздратування самозаконним чоловіком, який міг би просто перерізати ваше

горло і покласти цьому край. Що принаймні виражало б належну повагу до часу всіх присутніх.

— Отож, — бурмоче собі під носа Нікано. — Це і є великий Теорестро Дометіко, так?

— Ха, — говорить Мер, бо Теорестро Дометіко, подібно до самого Нікано Аско, — дуже відомий злочинець. Якийсь там пірат, що прагне крові та здобичі, хоча Мера Дометіко цікавить лише тому, що той, немов привид, переслідує всі починання Моромазо. Саме Дометіко постачає Меру його найстійкішу адміністративну нудьгу: писання слова «безпека» для кожного торговця, якого Моромазо запрошує до порту Гонджайну.

Об'єктивно кажучи, немає майже жодних шансів, що Мер міг би бути бандитом, відомим своєю жорстокістю і безглуздим насильством. Але це йому здається чи Нікано Аско видається... наляканим?

Коли Ліларі пошепки муркоче: «Нікано, не ревнуй, це страшенно непривабливо», Мерові спадає на думку, що саме це вона мала на думці, коли казала підіграти їй.

* * *

Ножів за двадцять пізніше, коли їх визнали прийнятно безпечними, і банда Нікано знову розслабилася, затягнула свої непристойні пісеньки та характерно сп'яніла ще до середини ранку, Мера і Ліларі провели до їхньої кімнати над таверною. Мер, як і слід було очікувати, обертається до Ліларі — яка не збирається нічого говорити, дуже вам дякую.

— Чому. — Це початок речення, але голос Мера такий лаконічний і уривчастий, що Ліларі чує його лише крихітними шматочками, ніби нарізаними для рагу. — *Ніканоаско*. — (Це він каже єдиним, красномовним словом). — Вважає мене. Якимось. Видатним злочинцем?